

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno-střed

datovou schránkou
Dne [REDACTED]

Ve věci: 8 Ao 7/2022

Navrhovatel: [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

proti

Odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví České republiky,**
se sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

Vyjádření navrhovatele k vyjádření odpůrce

Přílohy: plná moc (spisem)

I. Úvod

- [1] Navrhovateli byl dne 4.2.2022 doručen dokument „*Vyjádření k návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 29. prosince 2021, č. j. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN*“, ve kterém Ministerstvo zdravotnictví jakožto Odpůrce v tomto řízení předkládá své vyjádření k podání Navrhovatele ze dne 20.1.2022 (původní podání ze dne 20.1.2022 dále také jen jako „**Návrh**“).
- [2] Navrhovatel považuje za zásadní osvětlit některé z namítaných problémů, které zřejmě plynou z nepochopení předmětu návrhu, zároveň však také účinným způsobem reagovat na vznesenou kritiku k návrhu. Tímto podáním Navrhovatel předkládá svoji repliku.
- [3] Pro přehlednost Navrhovatel shrnuje, že Odpůrce ve svém vyjádření polemizuje s Navrhovatelem ve dvou zásadních oblastech, kterými je jednak **nedostatek aktivní legitimace** Navrhovatele, ve druhé řadě **nedůvodnost předloženého návrhu**.
- [4] Nedůvodnost návrhu pak Odpůrce zdůvodňuje jednak zcela obecnou polemikou na téma organizace státní správy a role jednotlivých orgánů podílejících se na vzniku Mimořádného opatření, a polemikou na téma principů dobré správy a právně žádoucího postupu při přijímání jakýchkoliv opatření, jednak se pak věnuje konkrétním Námitkám Navrhovatele.
- [5] Námitky, kterým se pak Odpůrce rozhodl věnovat pozornost jsou jednak **rozpor přijatého opatření s GDPR**, jednak **nemožnost stanovení povinnosti prokazovat splnění podmínek** (potažmo povinnosti kontrol), ve třetí řadě pak s **rozporem opatření s požadavkem neakcesorické rovnosti**. Třetí bod pak doplňuje polemikou na téma vhodnosti očkování, dlužno podotknout, že zcela nad rámec předloženého návrhu Navrhovatele.

II. Aktivní procesní legitimace Navrhovatele

- [6] Navrhovatel míní v první řadě odkázat na své sdělení soudu (dále jen „**Sdělení**“) ze dne 3.2.2022, kdy bez předchozí znalosti vyjádření Odpůrce svojí aktivní legitimaci blíže specifikoval, avšak *pro forma* tak míní učinit též zde.
- [7] Navrhovatel si dovoluje odkázat na bod II. 4 svého původního Návrhu, ve kterém jasně uvádí, že: „**všechny napadené části se ho osobně dotýkají, a měly již opakovaně za následek bezprecedentní zásah do sféry jeho osobnostních práv. Vzhledem k rozsahu kontrol předpokládané Mimořádným opatřením opakovaně dochází k zásahu do jeho práva na**

soukromí, nadto způsobem, který plyne z povinnosti provozovatelů takovou kontrolu provádět. Z tohoto důvodu Mimořádné opatření Navrhovatele výrazně omezuje v užívání všech limitovaných služeb, neboť je může využívat pouze za předpokladu výrazného zásahu do jeho soukromí, a za cenu sdílení informací o svém zdravotním stavu s blíže neidentifikovatelnými osobami, které v jednotlivých provozovnách povinnost kontroly splňují. Z toho důvodu je Navrhovatel výrazně omezen též ve svých sociálních vazbách, a v možnosti participaci na sociálním životě obecně, neboť bez bezprecedentního zásahu do práva na soukromí nemůže participovat na jinak zcela běžných činnostech a využívat běžných služeb, kde by takovýto zásah do soukromí byl běžně nemyslitelný.“

[8]Pojmem *všechny části* nepojmenovává Navrhovatel ty části, které se ho nedotýkají, ale pouze *všechny napadené části*. V této souvislosti pak Navrhovatel jedním dechem dodává, že nemá v úmyslu napadat ty části Mimořádného opatření, která se ho osobně netýkají, a k jejichž napadení není aktivně legitimován.

[9]V tomto bodě uvádí Navrhovatel jednak skutečnost, že zásahem do jeho práva není bez dalšího pouze omezení jednotlivých služeb, ale zejména skutečnost, že pro využití těchto služeb musí podstoupit ponižující a dle jeho názoru nezákonnou kontrolu osobních údajů vypovídajících o jeho zdravotním stavu. Příkladmo pak v Návrhu Navrhovatel uvedl, v jakých případech k zásahu do jeho práv již došlo, přičemž ve Sdělení pak tuto „kazuistiku“ doplňuje o další konkrétní zásahy.

[10] Zásahem do jeho práv totiž není bez dalšího nutnost konkrétního narušení jeho práv, ale skutečnost, že k takovému zásahu již došlo, a jistota, že příště k takovému narušení dojde znovu (za předpokladu, že se ten, který provozovatel bude řídit Mimořádným opatřením). Požadovat po Navrhovateli, aby si takřikajíc „obchodil kolečko“ po všech omezených službách, aby mohl napadat všechny obsahově identické části Mimořádného opatření považuje Navrhovatel za přílišně formalistické. Nadto ovšem Navrhovatel uvádí, že tvrzení, že „*všechny napadené části se ho osobně dotýkají*“, se bez dalšího zakládá na skutečnosti, neboť za dobu platnosti Mimořádného opatření skutečně využil (nebo se pokusil využít) všech uvedených služeb. To je ostatně logické, neboť není důvod shledat neobvyklým, že občan v řádu týdnů využije služeb stravovacího provozu, rekreačních služeb, herny bowlingu či kulečnicku, umělého koupaliště (aquaparku), lanovky, kdy vše výše uvedené Navrhovatel s větší či menší mírou úspěchu (podle toho, zda se kontrola skutečně konala, či ne) absolvoval během jedné rodinné víkendové dovolené. Služeb kadeřnictví využil taktéž v přímé souvislosti, neboť přílišnou délku vlasů na rodinné dovolené považuje za nepříjemnou. V průběhu měsíce ledna měl taktéž zájem jít na prodejní výstavu nástrojů a zboží, které používá v přímé souvislosti se svým zaměstnáním.

[11]Pro účely původního Návrhu považoval Navrhovatel za nadbytečné u každého jednotlivého bodu konkrétně popisovat v čem spočíval v tom kterém případě zásah do jeho práv, nicméně

i pakliže by Odpůrce, potažmo nadepsaný soud, trval na formalistickém pojetí aktivní legitimace, má Navrhovatel za to, že Sdělením a touto částí tohoto vyjádření dává námitce Odpůrce zadost. Nadto Navrhovatel uvádí, že bez dalšího nebrojí proti všem obdobně problematickým částem Mimořádného opatření, zejména ne proti těm částem, které se jej osobně nedotýkají – jako povinnost kontrol stanovená provozovatelům, byť se Odpůrce snaží tvrdit něco jiného.

III.

K odstavci „Návrh je nedůvodný“

[12] V této části Odpůrce velice obecně popisuje, jaký je charakter veřejné správy v předmětné oblasti, a jaké organizační složky může využít k získávání odborného úsudku, avšak zcela bez zjevné souvislosti s předmětným Návrhem.

[13] Dále v tomto bodě popisuje, jakým způsobem „provádí“ princip proporcionality v život v jednotlivých svých opatřeních – a to tak, že „identifikuje různá opatření, která by mohla šíření onemocnění COVID-19 zpomalit a zmírnit dopady jeho šíření na zdraví a životy osob. **Při volbě vhodných opatření volí odpůrce a další orgány krizového řízení ty, které dle jejich názoru v rozsahu jejich diskrece v nejvyšší míře zpomalují šíření koronaviru SARS-CoV-2, resp. onemocnění COVID-19, a zároveň co nejmenším způsobem negativně dopadají na obyvatelstvo a práva osob.**“ K tomu si Navrhovatel dovoluje uvést, že by bylo nanejvýš vhodné, aby při volbě těchto opatření zvažil **taktéž kritérium zákonnosti** takových opatření.

[14] Odpůrce stále se zaštiťující mantrou nebezpečnosti šíření koronaviru zcela přehlíží důvodné námitky Navrhovatele, ke kterým však neuvádí zhora nic. Navrhovatel může být sice opačného názoru, a domnívat se, že Odpůrcem přijímaná opatření mají pramalý vliv na šíření viru, nicméně pro účely této žaloby považuje takovou polemiku za nadbytečnou, neboť původní Návrh směřuje na zcela jiné vady Mimořádného opatření. Tuto mantru „nebezpečnosti“ považuje Navrhovatel za chabý pokus Odpůrce k zastření napadaných vad Mimořádného opatření.

IV.

K jednotlivým námitkám a vyjádřením k nim

[15] V prvním tematickém okruhu se Odpůrce pouští do polemiky s Navrhovatelem, zda je kontrola tzv. bezinfekčnosti v rozporu s GDPR, resp. zda nařízení GDPR na stanovené kontroly dopadá. Navrhovatel, je důkladně seznámen s citovaným rozsudkem, avšak i s problematikou GDPR jako celku, a předkládá k vyjádření Odpůrce níže uvedené.

- [16] Odpůrce toliko shrnuje, že Navrhovatel neuvádí ucelenou argumentaci, ze které by plynulo, jak konkrétně je napadená část mimořádného opatření v rozporu s GDPR. Tato námitka je však zcela lichou, kdy Navrhovatel jednak popsal již v rámci Návrhu rozsah kontrolovaných údajů, jednak je klasifikuje ve smyslu GDPR, ve třetí řadě přesně uvádí, jakým způsobem je umožněn přístup kontrolujícím osobám k těmto údajům a v neposlední argumenty, které negují případný implicitní souhlas. Zcela konkrétně pak uvádí, že se jedná o citlivé údaje ve smyslu GDPR, které avšak **nejso** zpracovávány nařízením předpokládaným a zákonným způsobem, tedy **bez určité, výslovně vyjádřeného a legitimně vymezeného účelu zpracování**.
- [17] Dále Navrhovatel uvádí, že se neztotožňuje s názorem vyjádřeným v rozsudku 8 Ao 29/2021-98, tedy, že se nejedná o zpracování osobních údajů ve smyslu GDPR. **Skutečnost, že žádným způsobem není regulována možnost nakládat s osobními údaji na straně provozovatelů tak představuje značné riziko pro právo na soukromí a právo na ochranu osobních údajů Navrhovatele** (zejména není vyloučena možnost, aby provozovatelé informace skutečně shromažďovali a GDPR by se tak uplatnilo bezvýhradně). Vzhledem ke skutečnosti, že Odpůrce opakovaně poukazuje na potřebu předběžné opatrnosti při ochraně základních hodnot, není Navrhovateli zřejmé, proč takovouto předběžnou opatrnost nevztahuje též k ochraně osobních údajů.
- [18] Citovaný rozsudek je navíc Odpůrcem použit zcela necitlivě, neboť v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval povinností dokladovat bezinfekčnost certifikátem (nebo jiným dokladem čitelným pro čTečku, jež má provozovatel povinnost využít), přičemž certifikát představuje strukturovaný soubor citlivých údajů.
- [19] Argument, že není splněna podmínka vedení evidence zjištění osobních údajů, vymezený v rozsudku 8 Ao 29/2021-98 je pak v tomto případě lichý, neboť z explicitní konkretizace kontroly vyplývá, že se v tomto případě jedná minimálně o částečně automatizované zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 2 odst. 1 GDPR, a GDPR se tak uplatní.
- [20] Dále pro tyto účely Navrhovatel vymezuje, že nařízená povinnost je v rozporu se *zásadami* zpracování osobních údajů, přičemž z recitálů nařízení se podává, že: „*Zásady ochrany údajů by se měly uplatňovat na všechny informace týkající se identifikované nebo identifikovatelné fyzické osoby. Osobní údaje, na něž byla uplatněna pseudonymizace a jež by mohly být přiřazeny fyzické osobě na základě dodatečných informací, by měly být považovány za informace o identifikovatelné fyzické osobě. Při určování, zda je fyzická osoba identifikovatelná, by se mělo přihlídnout ke všem prostředkům, jako je například výběr vyčleněním, o nichž lze rozumně předpokládat, že je správce nebo jiná osoba použijí pro přímou či nepřímou identifikaci dané fyzické osoby.*“.

- [21] Nad rámec výše uvedeného Navrhovatel opakuje, že skutečnost, že stanovená kontrola a povinnost se prokázat je v rozporu s GDPR, je pouze dílčím projevem toho, že dochází do Listinou chráněného práva na ochranu soukromí, ve smyslu čl. 7 odst. 1 Listiny a čl. 10 odst. 3 Listiny.
- [22] I pakliže by se snad GDPR uplatnit nemělo, je na místě, aby se ve vztahu k ochraně soukromí uplatnily zásady z něj plynoucí, neboť ty jsou ve vztahu k ochraně osobních údajů dle názoru Navrhovatele průřezovými principy (jak už to, tak ostatně u zásad bývá), a je nutno na jejich uplatnění trvat. Zejména jde pak o princip minimalizace sdílených osobních údajů. **V neposlední řadě pak Navrhovatel dodává, že v odůvodnění Mimořádného opatření Odpůrce neuvádí k rozsahu kontrolovaných údajů, a důvodnosti tohoto rozsahu zhola nic, k rozsahu údajů nevedl nic též ve svém vyjádření, a už jen pro absenci odůvodnění rozsahu kontrolovaných údajů je mimořádné opatření v dotčených částech nezákonné.**
- [23] Skutečnost, že Navrhovatel interoperabilně používá pojmy povinnost kontroly a povinnost splnění podmínek nutně neznamená, že by namítal rozpor se zákonem v povinnosti kontrolovat na straně provozovatelů, neboť si je vědom toho, že k tomu není aktivně legitimován. Na druhé straně je nicméně důležité říci, že k zásahu do práva na ochranu soukromí dochází teprve spojením povinnosti kontrolovat a povinnosti prokazovat splnění podmínek – v tomto případě je tedy argumentaci částečně vztáhnout též k provozovatelům více než na místě (byť s plným vědomím absence aktivní legitimace ke zrušení této části Mimořádného opatření).
- [24] Na straně 6 svého vyjádření Odpůrce uvádí, že: „(navrhovatel) doplňuje, že už vůbec nelze uložit povinnost zákazníkovi (tj. prokazovat splnění podmínky)“, přičemž znovu cituje výše zmíněný rozsudek 8 Ao 29/2021-98, ze kterého plyne, že kontrola bezinfekčnosti (byť ne v nyní napadané podobě je postavena na roveň kontrol vyplývajících z ustanovení § 11 odst. 5 zákona č. 65/2017, zákon o ochraně zdraví před škodlivými účinky, případně § 104 odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území ČR.
- [25] K tomu uvádí Navrhovatel, že se v těchto případech jedná o zcela odlišný stanovení povinnosti, která je **a) vedena vůči provozovateli, b) případně je kontrolováno splnění zákonem stanovených podmínek** (nikoliv podmínek stanovených podzákoným předpisem), **c) ve všech případech jsou kontrolovány doklady, které na rozdíl od certifikátu představují veřejnou listinu, d) v žádném z případů nejsou kontrolovány citlivé zdravotní údaje.**
- [26] Citace tohoto rozsudku tedy žádným způsobem neosvětluje absenci pravomoci Odpůrce stanovit napadanou povinnost Navrhovateli jakožto zákazníkovi všech dotčených služeb. K této argumentaci neuvádí Odpůrce vůbec ničeho.

- [27] Navrhovatel na rozdíl od navrhovatele v citovaném rozsudku totiž nenamítá, že by snad mělo docházet k delegaci veřejné správy, ale namítá, že ke stanovení povinnosti dochází bez právního podkladu, resp. na základě právního podkladu nedostatečného. K této argumentaci neuvádí Odpůrce zhora nic.
- [28] Na straně 7 pak Odpůrce hodnotí Navrhovatelovu argumentaci ve věci rozporu s požadavkem **neakcesorické rovnosti**, a vypořádává tak námitky z bodu 66. původního Návrhu, kdy uvádí, že *na základě očkování je snížena možnost přenosu nového koronaviru od plně očkované osoby na ostatní osoby*. Zároveň se domnívá, že očkování vytváří v organismu vakcinované osoby ochranu před závažným průběhem onemocnění hospitalizací a úmrtím.
- [29] Tato argumentace je vnitřně rozporná, neboť zcela jednoznačně prokazuje, že Odpůrce využívá pro opodstatnění rozlišování mezi osobami kritérium, které je není schopné odlišit, a navíc kritérium, které nesouzní s původním odůvodněním Mimořádného opatření. Odpůrce volí pro přiznání **fikce** bezinfekčnosti kritérium, které zjevně není způsobilé bezinfekčnost stanovit, a kritérium, které zjevně není šíření nemoci způsobilé bránit. Toto rozlišení pak není přiměřené ani nezbytné ve vztahu k zamýšlenému cíli, neboť není způsobilé tohoto účelu dosáhnout, když sítím „fikce bezinfekčnosti“ mohou „propadávat“ osoby zjevně infekční, a naopak jsou postihovány osoby, které mohou být zcela bezinfekční, nicméně na základě čehokoliv jiného, než je očkování.
- [30] Buďto tedy Odpůrce odmítá vpustit do veřejného života osoby, které jsou imunní (jakožto činil v původním Odůvodněním), nebo odmítá vpustit osoby, kteréžto nejsou šířiteli nemoci. Druhé jmenované kritérium Odpůrce přijal až ve svém vyjádření, aniž by toto druhé kritérium mělo jakýkoliv projev v daném Mimořádném opatření.
- [31] Skutečnost, že Odpůrce v průběhu řízení opustí kritérium a zvolí jiné, kteréžto ani jedno nejsou způsobilé rozlišit dvě skupiny zcela jistě představuje jednak zásah do principu akcesorické rovnosti, jedna zakládá nemůže být podkladem pro odůvodnění Mimořádného opatření (ve shodě s Rozsudkem Nejvyššího správního soudu 8 Ao 22/2021-183 ze dne 20.10.2021: „(odpůrce) *Toto kritérium (vyjádřené v odůvodnění napadeného opatření) v řízení před soudem výslovně opustil, aby určil kritérium nové a vysvětlil, proč jej osoby s naměřenými protilátkami nesplňují. Tím však vybočil z mezí napadeného opatření (de facto formuloval opatření nové)*“. Soud proto v dané věci uzavřel, že z vysvětlení uvedeného odpůrcem ve vyjádření k návrhu nemohl v dané věci vycházet.“

V.

K otázce překročení pravomoci Ministerstva zdravotnictví při vydání Mimořádného opatření v otázce povinnosti prokazovat splnění podmínek stanovených Mimořádným opatřením

[32] Ke stěžejní argumentaci Navrhovatele, tedy k absenci právního základu Odpůrce v zákoně č. 258/2000 Sb., zákon o ochraně veřejného zdraví, a v zákoně č. 94/2021 Sb. zákon o mimořádných opatřeních při epidemii neuvádí Odpůrce zhola nic, míní na ní tedy Navrhovatel setrvat bezvýjimečně, a to i s ohledem na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, na kterou se ostatně Odpůrce odvolává v úvodu svého vyjádření.

[33] V tomto ohledu je však na místě poukázat na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v Rozsudku č. j. 8 Ao 2/2022-65 ze dne 2. února 2022, část IV.3 v bodech 42-68, které se věcně problematiky nastíněné Navrhovatelem v tomto řízení přímo dotýkají.

[34] V bodě 54. Nejvyšší správní soud rozlišuje, že dle § 2 odst. 1 zákona č. 94/2021 Sb. je rozlišeno stanovení podmínek a příkázání určité činnosti. Je na bledni, že pakliže jsou stanoveny podmínky provozu, je zřejmě třeba, aby se těmito podmínkami řídili též zákazníci, nicméně nelze se ztotožnit s názorem, že tyto podmínky lze ukládat zákazníkům. Zákazníci totiž zcela jistě „neprovozují“ ani „neposkytují“ žádnou z limitovaných činností, a výklad soudu tedy zjevně neodpovídá jazykovému výkladu tohoto ustanovení. Jakkoliv lze chápat snahu soudu najít v pandemickém zákoně alespoň nějaké ratio, dle názoru Navrhovatele tak soud učinil způsobem odporujícím znění zákona.

VI.

Obecně k otázce užitečnosti recentní judikatury Nejvyššího správního soudu

[35] Navrhovatel míní pro účely soudu vypořádat také závěry učiněné soudem v recentním Rozsudku pod č.j. 8 Ao 2/2022-65 ze dne 2. února 2022.

[36] Konkrétně míní svojí argumentaci významně podpořit přímou citací bodu 81. daného Rozsudku, v němž se podává: „*Nejvyšší správní soud přisvědčuje navrhovatelce, že nelze nutit občany k očkování proti onemocnění covid-19 tím, že neočkované osoby **odpůrce mimořádným opatřením vyloučí z možnosti provádět určité činnosti a využívat služby, které za normálního běhu věcí spadají do rámce běžného života.** Tím se totiž z dobrovolného očkování stává nepřímo skrze smíšený správní akt očkování povinné, neboť osobám neočkovaným nezbývá nic jiného než se nechat naočkovat, pokud chtějí běžně žít. V době vydání napadeného mimořádného opatření byla sice platná a účinná vyhláška č. 466/2021 Sb., kterou se mění vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, ve znění pozdějších předpisů, která zavedla určitým skupinám osob povinnost se podrobit*

očkovaní proti onemocnění covid-19 do 28. 2. 2022. Pro značnou část obyvatelstva však bylo očkování stále dobrovolné. Osoby nelze vyloučit z provádění činností a využívání služeb regulovaných mimořádným opatřením jen z toho důvodu, že nepodstoupily dobrovolné očkování. Dokud není stanovena očkovací povinnost, je na každém, aby se sám rozhodl, zda se nechá naočkovat, či nikoliv.“

[37] V daném řízení zřejmě Odpůrce uplatnil kritérium ochrany zdravotnického systému, jak vyplývá z bodů 84 a 85 citovaného Rozsudku. V tomto Rozsudku soud také v bodě 87. podává, že pro účely ochrany zdravotnického systému je třeba vycházet ze skutkového stavu existujícího v době vydání opatření. V tomto ohledu lze soudu jistě přisvědčit, nicméně otázka stavu epidemie je jistě relevantní, tím spíše s ohledem na § 3 odst. 7 zákona č. 94/2021 Sb. Soud by tedy měl zkoumat jednak okolnosti v době vzniku, jednak však okolnosti „průběhu existence“ Mimořádného opatření, tedy závěry na základě kterých bylo ve čtrnáctidenních cyklech ponecháváno v účinnosti – zde je pak posuzování intenzity epidemie z pohledu soudu jistě na místě (přičemž z dostupných informací se podává, že epidemie ustupuje, a je mírnější v otázce počtu hospitalizací – což by měl soud při rozhodování jistě též brát v potaz s ohledem na předmětné ustanovení pandemického zákona).

[38] V neposlední řadě si Navrhovatel dovoluje rozporovat názor Nejvyššího správního soudu předestřený v bodě 90 citovaného rozsudku 8 Ao 2/2022-65, jakkoliv závěry v tomto rozsudku předestřené na rozdíl od Odpůrce vítá. Prvně je Navrhovatel toho názoru, že úvaha, že je soud oprávněn **k posouzení zbytnosti a nezbytnosti služeb, které jsou spojeny s trávením volného času a které přispívají k pohodlnosti života**, je úvahou nesmírně nebezpečnou, a dává Odpůrci do ruky případně velice silný mandát k neúčelnému omezování některých služeb. **Soud zaprvé není povolán k otázce posouzení zbytnosti čehokoliv, zadruhé zcela pomíjí, že využití služeb některými osobami představuje základní předpoklad zajištění živobytí pro osoby, které tyto služby poskytují.** Při hodnocení proporcionality nyní napadaných opatření Navrhovatel pevně věří, že soud tuto argumentaci opustí, případně očistí.

[39] Závěrem pak Navrhovatel uvádí, že citovaný bod 90. je přímo vyvrácen argumentací soudu v bodu 81. s jehož zněním se Navrhovatel plně ztotožňuje.

VII. Závěr

[40] Navrhovatel je toho názoru, že Odpůrce žádným způsobem relevantně nevyvrátil jím předestřené námitky. V otázce aktivní legitimace je Navrhovatel toho názoru, že jí postupně věrohodným způsobem doložil, a nic tak nebrání tomu, aby soud rozhodoval věcně o všech návrhových bodech.

[41] Navrhovatel využil toto vyjádření též k reflexi recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, která jeho návrh dle jeho názoru zcela podporuje, zároveň se vyjádřil k dalším otázkám, které považuje za zásadní pro rozhodnutí v této věci.

[42] S ohledem na vše výše uvedené Navrhovatel zcela setrvává na svém Návrhu, ve znění úprav učiněných sdělením ze dne 3.2.2022.

S pozdravem

[REDACTED]

